

Vlaams
Parlement

ingediend op **1428** (2017-2018) – Nr. 3
28 februari 2018 (2017-2018)

Verslag

namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
uitgebracht door Freya Van den Bossche

over het voorstel van decreet

van Katrien Schryvers, Lorin Parys, Martine Taelman,
Lies Jans, Vera Jans en Tine van der Vloet

houdende wijziging van
het decreet van 29 juni 2012
houdende de organisatie van pleegzorg

en over het voorstel van resolutie

van Lorin Parys, Katrien Schryvers, Martine Taelman,
Lies Jans, Vera Jans en Tine van der Vloet

betreffende de organisatie van pleegzorg

Samenstelling van de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin:

Voorzitter: Bart Van Malderen.

Vaste leden:

Danielle Godderis-T'Jonck, Lies Jans, Lorin Parys, Peter Persyn, Elke Sleurs, Tine van der Vloet;
Griet Coppé, Cindy Franssen, Vera Jans, Katrien Schryvers;
Freya Saeys, Martine Taelman;
Freya Van den Bossche, Bart Van Malderen;
Elke Van den Brandt.

Plaatsvervangers:

Björn Anseeuw, Vera Celis, Cathy Coudyser, Koen Daniëls, Ingeborg De Meulemeester,
Manuela Van Werde;
Sonja Claes, Dirk de Kort, Kathleen Helsen, Tinne Rombouts;
Jo De Ro, Emmily Talpe;
Jan Bertels, Bert Moyaers;
Elisabeth Meuleman.

Toegevoegde leden:

Ortwin Depoortere.

Documenten in het dossier:

1428 (2017-2018) – Nr. 1: Voorstel van decreet
– Nr. 2: Amendementen
1429 (2017-2018) – Nr. 1: Voorstel van resolutie

INHOUD

1. Toelichting door Katrien Schryvers bij het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg	4
2. Toelichting door Lorin Parys bij het voorstel van resolutie betreffende de organisatie van pleegzorg	6
3. Bespreking	7
4. Artikelsgewijze bespreking en stemming	14
5. Stemming over het voorstel van decreet	15
6. Stemming over het voorstel van resolutie	15
Gebruikte afkortingen	16
Tekst aangenomen door de commissie.....	17

De Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin besprak het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg tijdens haar vergadering van 21 februari 2018.

Het voorstel van decreet werd in overeenstemming met artikel 26, 2, van het Reglement samen behandeld met het voorstel van resolutie betreffende de organisatie van pleegzorg (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, nr. 1429/1).

Op het voorstel van decreet werden drie amendementen ingediend. Ze zijn verspreid als *Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, nr. 1428/2.

1. Toelichting door Katrien Schryvers bij het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg

Katrien Schryvers zegt dat het voorstel van decreet en het voorstel van resolutie betreffende de organisatie van pleegzorg tot doel hebben pleegzorg te versterken binnen het hulpverleningslandschap voor kinderen, jongeren en pleeggasten.

In 2012 werd in het Vlaams Parlement het initiatief genomen om een nieuw Pleegzorgdecreet op te maken met als doelstelling pleegzorg prominenter in het hulpverleningslandschap te plaatsen waar het gaat om de plaatsing van kinderen en jongeren, en ruimer mensen met een beperking of een psychische problematiek als pleeggasten in een pleeggezin. Het lid focust op een aantal belangrijke maatregelen uit het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg. De 24 pleegzorgdiensten werden teruggebracht tot provinciaal georganiseerde pleegzorgdiensten die meer expertise en slagkracht in de schaal leggen. De territoriale uitbreiding moet een betere matching tussen pleeggast en -gezin mogelijk maken. Cruciaal is dat pleegzorg als eerste te overwegen hulpverleningsvorm is vastgelegd als kinderen of jongeren uit huis moeten worden geplaatst, tijdelijk of voor een langere periode. De jeugdrechter wordt opgelegd een specifieke motivering te verstrekken als pleegzorg niet mogelijk is. Tevens zijn een pleegzorgattest en screening ingevoerd. Het decreet van 29 juni 2012 bevat voorts twee belangrijke maatregelen om pleegzorgers te ondersteunen in hun dagelijks maatschappelijk engagement. Zo betalen pleeggezinnen voor pleegkinderen in de inkomensgerelateerde kinderopvang automatisch het laagste tarief. Voordien was het vooral voor de allerkleinsten moeilijk om een pleeggezin te vinden omdat kinderopvangkosten gebaseerd waren op het inkomen van het pleeggezin. Voor kinderen die meer dan een jaar in een pleeggezin verblijven, is voorts bepaald dat ze automatisch recht hebben op een school- of studietoelage, zonder een berekening op basis van het inkomen van het pleeggezin. De diverse maatregelen hebben hun effect niet gemist. Er was groei de voorbije jaren. Dat is positief omdat het voor een kind beter is om op te groeien in een warme gezinsomgeving dan in een voorziening als thuis opgroeien niet kan. Dat doet niets af aan het respect voor het werk van die voorzieningen.

Een blik op de cijfers leert dat in 2015 het aantal pleegzorgers of pleeggezinnen is gestegen met 7 percent en in 2016 ook. Eind 2016 stonden 4717 pleeggezinnen open voor 6507 pleegkinderen, tegenover 6058 in 2015. Het recht op het verminderde kinderopvangtarief is ook alsmear meer opgenomen, net als de automatische studietoelage. Die evolueerde van 2764 in het schooljaar 2014-2015 tot 3136 in het schooljaar 2016-2017.

Katrien Schryvers ziet nog mogelijkheden tot verbetering. De evaluatie van het decreet van 29 juni 2012, de effecten ervan en de uitvoeringsbesluiten is bekend en besproken. Er was tegelijk een hoorzitting over de conceptnota voor nieuwe regelgeving van Lorin Parys betreffende de organisatie van pleegzorg (*Parl.St.* VI.Parl. 2015-16, nr. 881/1 en 2). Een aantal bijkomende maatregelen, geïntro-

duceerd door middel van het voorstel van decreet en het voorstel van resolutie, moet pleegzorg duurzamer maken, versterken en ondersteunen. De maatregelen moeten vooral kinderen en jongeren voor wie pleegzorg een oplossing kan zijn als ze niet thuis kunnen opgroeien, nog meer kansen geven.

Ten eerste wil men de termijn van perspectiefzoekende pleegzorg verlengen van zes maanden tot een jaar. Dat moet meer ruimte bieden om te werken aan een succesvolle terugkeer naar huis. Het moet ook mogelijk worden om perspectiefbiedende pleegzorg uit te spreken tot de leeftijd van 13 jaar. Vooralsnog ligt de maximale termijn op 3 jaar. Er is geluisterd naar wat tijdens de hoorzitting is gezegd. Voor het decreet van 29 juni 2012 bestond de mogelijkheid voor een plaatsing tot 13 jaar. Nadien kon er enkel nog met een jaarlijkse verlenging gewerkt worden en het decreet van 29 juni 2012 bepaalde een termijn van drie jaar. Dit voorstel van decreet wil terug naar de termijn tot 13 jaar met nadien een verlenging om de drie jaar omdat in een aantal gevallen vrij snel duidelijk is dat terugkeer naar huis onmogelijk is. De indieners willen de onzekerheid en stress in de aanloop naar een zitting op de rechtbank voor pleegouders, pleegkind en ook de natuurlijke ouders vermijden. Het wordt evenwel geen automatisme, benadrukt Katrien Schryvers. Jeugdrechters zullen elke situatie grondig en correct inschatten. In de praktijk gebeurt de plaatsing ook nu niet altijd voor drie jaar, maar wordt er vaak jaarlijks opnieuw beslist. De jeugdrechters krijgen een bijkomende mogelijkheid, zonder verplichting, om een onderbouwde beslissing te nemen over de duur van de pleegzorgplaatsing.

De definitie van behandelingspleegzorg wordt bijgesteld. Er wordt opgenomen dat training en begeleiding moet kunnen van pleegzorg of van de gezinnen waarvan de ouders of wettelijke vertegenwoordigers van pleegkinderen of pleeggasten deel uitmaken. Een ander belangrijk element is dat pleegzorg mogelijk wordt tot de leeftijd van 25 jaar. De bekommernis lijkt algemeen. Jongeren zijn burgerrechtelijk meerderjarig op 18 jaar maar kunnen op 18 of 21 jaar niet zonder meer losgelaten worden. Er is ook nadien nog begeleiding nodig. Het decreet van 29 juni 2012 maakte dat mogelijk tot 21 jaar. Door de leeftijd op te trekken tot 25 jaar kunnen jongeren bijvoorbeeld hun studies afmaken terwijl ze nog in een pleeggezin verblijven. Het komt tegemoet aan een brede oproep van pleeggezinnen en jongeren van 21 jaar die uit de pleegzorg zouden stromen.

Er wordt een bepaling ingeschreven voor pleegzorgers die tot adoptie van het pleegkind willen overgaan. Er is geen sprake van een vacuüm want er is een burgerrechtelijke regeling, maar zodra er een adoptieverzoek is ingediend, wordt de pleegzorg opgeschort en valt de pleegzorgvergoeding weg. De indieners willen dat die vergoeding alsnog met terugwerkende kracht wordt uitbetaald als de adoptie uiteindelijk niet doorgaat. De pleeggezinnen die een adoptieverzoek hebben ingediend, moeten de begeleiding van een pleegzorgdienst genieten tot de adoptie tot stand komt.

Pleegzorgdiensten en Pleegzorg Vlaanderen moeten aanspraak kunnen maken op projectfinanciering. Men veronderstelt dat er zich nieuwe opdrachten en problematieken kunnen aandienen.

Met het voorstel van decreet wordt het ten slotte mogelijk een pleegzorgattest uit te schrijven op naam van het pleeggezin en niet meer op naam van één pleegzorger. Als een pleeggezin uit elkaar valt, dan kunnen beide pleegouders nog pleegzorg blijven opnemen voor het pleegkind. Het biedt tevens een oplossing voor complexe situaties waarin twee pleeggezinnen de zorg voor een pleegkind opnemen.

2. Toelichting door Lorin Parys bij het voorstel van resolutie betreffende de organisatie van pleegzorg

Lorin Parys zegt dat pleegzorg al goed werkt en dat de indieners nog enige verbeteringen willen aanbrengen. Men kan aannemen dat er tevredenheid is over de vernieuwingen in het decreet van 29 juni 2012, over de conceptnota en de evaluatie. Er wordt goed werk verricht voor kwetsbare kinderen. Het uitgangspunt was wat nog verbeterd kan worden.

Het voorstel van resolutie vraagt de Vlaamse Regering het besluit van 8 november 2013 bij te werken waardoor er een regeling komt voor kinderen in pleegzorg die in aanmerking komen voor adoptie. De pleegouders ontvangen na een adoptieverzoek niet langer een forfaitaire kostenvergoeding voor het pleegkind. De indieners willen dat die kostenvergoeding alsnog retroactief wordt uitbetaald als de adoptie niet wordt uitgesproken. Het kan een groot verschil uitmaken voor de betrokken kinderen. Het voorstel van resolutie vraagt voorts ook dat de provinciale pleegzorgdiensten belast worden met een zesmaandelijks evaluatie van de begeleiding die ze opnemen bij perspectiefzoekende pleegzorgsituaties. Het gebeurt in vele gevallen al, maar om uniformiteit van de praktijk over Vlaanderen te bewerkstelligen dient het ingeschreven te worden.

Het voorstel van resolutie beoogt een herziening van de samenwerkingsovereenkomst tussen het OPZ Geel en de dienst voor pleegzorg Antwerpen. Het is belangrijk om de praktische belemmeringen voor pleegzorg bij mensen met een beperking van de baan te ruimen. Voorts zijn er aanmoedigingen die ervoor moeten zorgen dat de provinciale diensten blijven inzetten op het kwaliteitstraject dat ze hebben aangevat. Bovendien hoopt men ook de samenwerking tussen pleegzorgdiensten en CAW's te stimuleren. Dat blijkt belangrijk omdat niet altijd duidelijk is wiens taak het is om ervoor te zorgen dat begeleide ontmoetingen plaatsvinden en wie instaat voor de begeleiding ervan. Er is duidelijkheid nodig opdat pleegzorg gebruik kan maken van de infrastructuur en de begeleiding die voorhanden is bij CAW's. De provinciale diensten voor pleegzorg moeten blijvend gemotiveerd worden om te luisteren naar alle vragen en problemen waarmee pleegouders worstelen. Het voorstel van resolutie vraagt om de rol van de ouders te blijven benadrukken. Goede communicatie is noodzakelijk, net als het permanent evalueren van bepaalde succesfactoren.

Het voorstel van resolutie vraagt ten slotte een onderzoek naar de uitspraken van jeugdrechters. Het gaat daarbij onder meer om de motiveringsplicht, de vraag of ze 1, 3 of 13 jaar uitspreken, regionale verschillen en redenen voor hun keuze. De evaluatie van het decreet van 29 juni 2012 leert dat daar geen eenduidig beeld van is. Dat acht men nochtans belangrijk.

Een grote vernieuwing in dit voorstel van decreet is de plaatsing tot 13 jaar als de situatie daartoe noopt. Het is in geen geval een regel die men wil opleggen aan alle pleegkinderen. Het is een duidelijke aanmaning ten aanzien van alle jeugdrechters dat het perspectief van het kind centraal moet staan. Als een kind een aantal jaren in een pleeggezin verblijft, dan moet bijvoorbeeld die gehechtheidsrelatie mee in overweging genomen worden bij het herbekijken van de plaatsingsduur.

Soms weet iedereen dat een plaatsing van lange duur zal zijn, maar toch wordt een plaatsing van een jaar uitgesproken omdat men de ouders in verschillende stappen wil voorbereiden op het feit dat hun kind gedurende langere tijd niet bij hen zal opgroeien. Dat kan voor de indieners niet de bedoeling zijn. Als het eigenlijk duidelijk is dat er een plaatsing voor een lange termijn volgt, dan moet er duidelijkheid zijn. Het is een expliciete oproep aan de jeugdrechter om elk individueel geval apart te beoordelen en duidelijkheid te scheppen als het perspectief van het kind

dat vraagt. De jeugdrechter krijgt de mogelijkheid om een uitspraak te doen tot de leeftijd van 13 jaar. Daarna moet een kind zelf inspraak krijgen.

Een jeugdrechter moet zijn uitspraak motiveren. Om dat goed te kunnen evalueren, is – zoals gevraagd in het voorstel van resolutie – onderzoek nodig. Vlaanderen, en de FOD Justitie allicht evenmin, heeft geen zicht op vonnissen, termijnen en motivatie. In het voorstel van decreet wordt de jeugdrechter gevraagd de periode van 13 jaar altijd te overwegen om in het belang van het kind tot de beste uitspraak te komen.

Het voorstel van decreet zet een grote stap om kwetsbare jongvolwassenen een goede kans te geven in het leven. Het zorgt ervoor dat pleegkinderen tot hun 25 jaar in een pleeggezin kunnen opgroeien. Die vraag is gesteld in de conceptnota en in de evaluatie. De meerderheid hoefde er niet lang over na te denken om op die vraag in te gaan. Er wordt een stap gezet naar erkenning van de vaststelling dat met meerderjarigheid van een kwetsbaar kind de kous niet af is. Veel problemen beginnen dan pas. Kinderen die niet in een pleeggezin opgroeien, verlaten doorgaans op hun 25 of 26 jaar het ouderlijke huis. Het zou bijgevolg niet logisch zijn ervoor te zorgen dat pleegkinderen eerder het huis verlaten. Kinderen die bij familie opgroeien en zich in een precare situatie bevinden, waren soms beter af door een leefloon aan te vragen en op een apart adres te wonen. Die impliciete perverse effecten van de leeftijdsgrens in pleegzorg worden met dit voorstel van decreet afgeschaft.

3. Bespreking

Emmily Talpe stelt dat voor haar fractie de aanpassing van de definitie van pleegkind waardoor de grens van 18 jaar wordt overschreden, fundamenteel is. Dat is ook zo voor het debat over de overgang van jeugdzorg naar zelfstandig leven, en van minderjarigheid naar meerderjarigheid. Kinderen die bij de natuurlijke ouders opgroeien, blijven steeds langer thuis wonen. In realiteit is 18 jaar worden voor hen geen breukmoment. Voor pleegzorg geldt dat evenzeer.

De mogelijkheid om plaatsing tot 13 jaar uit te spreken bij perspectiefbiedende pleegzorg moet stress wegnemen en dat zal in heel wat gevallen ook zo zijn. Ze refereert aan de nuances die al zijn opgemerkt. Tijdens de hoorzitting en bij de kinderrechtencommissaris klonk er enige bezorgdheid, maar het gaat om een mogelijkheid voor de jeugdrechter, en geen verplichting. Het gaat er voor Open Vld om dat in het belang van het kind wordt gehandeld. De fractie steunt derhalve de keuze, maar vraagt een evaluatie, onder meer om te zien of de jeugdrechter het kind opvolgt.

De wachtdienst is niet opgenomen in het voorstel van decreet om budgettaire redenen, maar Open Vld vraagt er blijvende aandacht voor. Men stapt vrijwillig in pleegzorg en de pleegzorgdiensten moeten de pleeggezinnen ondersteunen. Met pleegzorg als eerste optie voor de opvang van kinderen jonger dan zes jaar, zal die opvangvorm alleen maar toenemen. Voor Open Vld moet nagedacht worden over een goed uitgebouwde wachtdienst.

De communicatie van pleegzorg met ouders baart enigszins zorgen. Er is een gebrek aan communicatie met jongeren en ouders over de genomen beslissing, de reden en het doel van een pleegplaatsing. In het dossier wordt de reden niet opgenomen. Wie op latere leeftijd die reden wil achterhalen, kan dat niet. Het voorstel van resolutie kaart dat terecht aan.

Hetzelfde geldt voor de plaats van de natuurlijke ouders bij pleegplaatsing. Het is niet eenvoudig maar wel belangrijk dat er wordt nagedacht over methodieken om de betrokkenheid concreet vorm te geven. Een andere opmerkelijke vaststelling is

dat pleegouders met bezorgdheden zitten waarmee ze niet bij de pleegzorgdiensten terecht kunnen omdat ze vrezen voor beoordeling van hun competenties of inzet. Dat mensen hun bekommernissen niet durven aankaarten, baart Open Vld zorgen. De pleegzorgdienst moet waken over het welzijn van het kind, maar ook ondersteuning bieden aan de pleegouders gedurende de pleegplaatsing.

De blijvende evaluatie van de kritische succesfactoren vindt Open Vld een goede zaak. Pleegzorg als eerste optie voor jonge kinderen vindt de fractie prima, maar Emmily Talpe onderstreept dat er steeds oog moet zijn voor de risico's en het feit dat het om kwetsbare kinderen gaat voor wie een breuk in een pleeggezin ook een impact kan hebben op de latere emotionele relaties en hechtingen. Evaluatie is nodig om te zien welke opties er mogelijk nog zijn.

Freya Van den Bossche stelt dat het voor sp.a een evidentie is dat, wanneer de overheid ingrijpt via jeugdzorg waar blijkt dat ouders niet meer zelf voor hun kinderen kunnen instaan of zorgen, een kind op de meest passende zorg en opvang kan rekenen. Gezinsvervangende omgevingen zoals pleegzorg krijgen daarbij prioriteit. Sp.a kan zich aansluiten bij veel van de voorstellen in het voorstel van decreet en het voorstel van resolutie. Voor één aspect is er terughoudendheid: het opnieuw invoeren van de langdurige pleegplaatsing. Het maximum van drie jaar vindt de sp.a goed. Men wil liever niet terug naar de voorgaande situatie. De hoorzitting toonden aan dat des te langer een pleegplaatsing duurt, des te moeilijker het ook wordt om de plaats van de biologische ouders en hun inbreng te waarderen of te garanderen. Er rijzen vragen over de mate waarin er nog samen wordt opgevoed of dat er sprake kan zijn van een gedeelde situatie tussen pleegouders en biologische ouders. De mogelijkheid om perspectiefbiedende pleegzorg uit te spreken tot de leeftijd van 13 jaar houdt het gevaar in dat het gezin van herkomst wordt herleid tot een voetnoot in de pleegzorgsituatie.

Geert Decock van de Unie van Jeugdadvocaten verklaarde zich tijdens de hoorzitting geen voorstander van de wijziging. Hij heeft zicht op de verschillende perspectieven en geeft duidelijk aan dat men de biologische ouders aldus de boodschap geeft dat het als het ware over en uit is, maar situaties kunnen veranderen. Freya Van den Bossche refereert aan de tegenkanting vanwege het Kinderrechtencommissariaat dat geen voorstander is van langdurige plaatsing. Het zet de rechten van kinderen en ouders onder druk, met name ook het recht op gezinsleven. Men stelt dat het bovendien indruist tegen de VN-aanbeveling dat men in de eerste plaats zo goed als mogelijk moet ondersteunen vooraleer over te gaan tot plaatsing, zeker als het om lange duur gaat. Het Kinderrechtencommissariaat legt er tevens de nadruk op dat tijdens langdurige plaatsing veel kan veranderen in het gezin van herkomst. Het wordt moeilijk om daarop in te spelen als er een langdurige plaatsing is vastgelegd. Men riskeert volgens dezelfde bron ook pleegzorg als vrijwillige hulpverleningsvorm onder druk te zetten. Het is mogelijk dat ouders niet meer zo geneigd zijn in het systeem te stappen als ze vermoeden dat plaatsing lang kan duren. Het Kinderrechtencommissariaat pleit voor het behoud van de bestaande regeling in combinatie met meer begeleiding en bemiddeling tussen alle betrokken partijen. Men wijst erop dat langdurige pleegplaatsing in de feiten ook mogelijk is. Als kinderen voor drie jaar worden geplaatst, dan wordt de situatie herbekeken en kan er verlengd worden als dat nodig blijkt. De jeugdrechter maakt dan de juiste afweging.

Het voorstel van decreet bevat geen strikte garanties dat de langdurige pleegplaatsing uitzonderlijk blijft. Voor sp.a is dat een absolute voorwaarde om in te stemmen. Bovendien zijn er onvoldoende garanties en wordt niet verduidelijkt op welke manier het recht op contact met ouders, broers en zussen gegarandeerd wordt. Sp.a is geneigd de bezorgdheden van het Kinderrechtencommissariaat te volgen. De fractie onthoudt zich maar benadrukt dat de andere onderdelen van het voorstel van decreet de bestaande regeling verbeteren.

Lorin Parys hoort dat Freya Van den Bossche voorbehoud maakt bij langdurig plaatsen en vreest dat ouders een voetnoot worden. Hij stelt dat er jammer genoeg ouders zijn die amper traceerbaar zijn. Ze geven niet thuis als ze aangespoord worden om in de jeugdrechtbank te verschijnen. Sommige mensen kiezen ervoor te verdwijnen. De spreker meent dat men niemand pleziert met onzekerheid die om de drie jaar in het leven van het betrokken kind opduikt. De redenering dat ouders elke drie jaar de kans moeten krijgen om terug te keren, houdt geen steek omdat het elke drie jaar voor kinderen en pleegzorgers onzekerheid brengt als ze naar de rechtbank moeten, omdat het onnodig mensen aan het werk zet en omdat het belang van het kind voorop moet staan. Lorin Parys geeft voorts mee dat een plaatsing tot 13 jaar altijd herzienbaar is. Als de ouders die jarenlang niet van zich laten horen, plots opduiken en een herziening van de situatie vragen, dan kan dat door middel van een eenvoudig verzoek bij de jeugdrechtbank. De aangehaalde redenen zijn derhalve geen voldoende reden om geen plaatsing toe te laten tot 13 jaar.

Dat een langdurige plaatsing onvoldoende rekening houdt met mogelijke veranderingen in een gezinssituatie, klopt evenmin. Een plaatsing is, ook al is ze uitgesproken tot 13 jaar, herzienbaar. Bovendien kan de bezoeksregeling tijdens de plaatsing gemodelleerd worden. Lorin Parys denkt aan ouders die opgenomen zijn in het ziekenhuis waardoor ze fysiek en misschien ook emotioneel hun kind niet kunnen zien. Het is mogelijk dat ze stappen vooruitzetten en dat contact, eenmaal ze uit het ziekenhuis ontslagen zijn, wel haalbaar wordt. De bezoeksregeling kan aangepast en uitgebreid worden na advies van de pleegzorgdienst en de consulent van de jeugdrechtbank, en met instemming van de jeugdrechter. De indieners kiezen er bewust voor om het kind zekerheid te bieden over waar het zijn wortels mag laten groeien en zijn vleugels mag uitslaan. Dat herleidt de ouders absoluut niet tot een voetnoot, zeker als ze zelf actief betrokken willen blijven bij het leven van hun kind.

Ook de derde reden waarom sp.a niet kan meegaan in een langdurige pleegzorgplaatsing is niet valabel: het zou de vrijwilligheid van het systeem onder druk zetten. Het gaat bij langdurigheid altijd om een gedwongen plaatsing door een jeugdrechter. Dat de jeugdrechter een instrument tot zijn beschikking heeft om tot 13 jaar te kunnen uitspreken wanneer de omstandigheden dat vragen, heeft geen enkel effect op een ouder die beslist zijn kind vrijwillig in het pleegzorgsysteem te sturen. De termijn eindigt in vrijwillige pleegzorg wanneer een ouder besluit dat hij of zij het kind terug wil. Ook daar hoopt men dat de overgang niet bruusk en in het belang van het kind opbouwend dan wel afbouwend zal zijn naargelang de situatie. Een ouder die in het kader van vrijwillige pleegzorg zijn kind terug wil, kan dat waar en wanneer dan ook gaan ophalen, want daar heeft hij of zij wettelijk het recht toe. Freya Van den Bossche gaat tevens voorbij aan de grondige evaluatie, waarin met alle standpunten rekening is gehouden, en aan de getuigenissen, richtlijnen en suggesties van Pleegzorg Vlaanderen tijdens de hoorzitting. Lorin Parys vraagt Freya Van den Bossche om alsnog na te denken over de mogelijkheid tot langdurige plaatsing. Daarmee willen de indieners de belangen van het kind dienen in bepaalde gevallen waarover de jeugdrechter in al zijn wijsheid oordeelt.

Katrien Schryvers wil nog aangeven dat CD&V de elementen van het voorstel van resolutie even belangrijk vindt. Ze legt de focus op het onderzoek naar de motivatie van de jeugdrechter. Het decreet van 29 juni 2012 bepaalt dat pleegzorg altijd de eerste te overwegen hulpverleningsvorm moet zijn, voor alle kinderen en niet louter voor nul- tot zesjarigen. De jeugdrechter moet motiveren waarom hij niet voor pleegzorg opteert. Motiveren kan formeel of inhoudelijk. Het blijkt vooralsnog onmogelijk om daarop vanuit Vlaanderen echt zicht te krijgen. Dat is van belang: wie dat uitdrukkelijk vastlegt, wil expliciet dat men in eerste instantie voor elk kind of jongere nadenkt of pleegzorg een oplossing biedt. Dat kan tijdelijk, voor lange termijn, perspectiefzoekend, perspectiefbiedend, in het netwerk of

erbuiten. Het mag geen automatisme zijn om dat te herleiden tot één zin in het vonnis. Ondanks een groot vertrouwen in de jeugdrechter, is het cruciaal om daar zicht op te krijgen. De enige manier is een universitair onderzoek in samenwerking met Justitie dat motivatie en onderliggende redenen onderzoekt. CD&V wil dat zo snel mogelijk, maar het kon niet eerder aangezien het decreet van 29 juni 2012 nog maar in voege is sinds 2014. Er is enige tijd nodig om uitspraken en motivaties te verzamelen.

Ook naar de plaatsing tot 13 jaar is onderzoek wenselijk. Men zou kunnen leren hoelang plaatsingen gebeuren en met welke motivatie, voor de maximale termijn van drie jaar of voor een kortere periode, die vaak nog één jaar bedraagt. Katrien Schryvers drukt Freya Van den Bossche op het hart dat ze uitgaat van een groot vertrouwen in de jeugdrechters dat zij met oog voor het belang van het kind en veel afweging ook rekening houden met de heel kwetsbare relatie tussen pleegkind en natuurlijke ouders. Ze houden ook de mogelijkheden van herstel van de relatie of terugkeer voor ogen. Er worden geen beslissingen genomen zonder grondige afweging van alle elementen. Het blijft een uitzondering, maar de indieners willen niet blind blijven voor de evaluatie. Er is gevraagd naar de mogelijkheid om in uitzonderlijke gevallen pleegzorg voor langere tijd uit te spreken, als bijvoorbeeld de natuurlijke ouders helemaal uit beeld zijn. Het voorstel om daar door middel van begeleiding aan te werken raakt kant noch wal, stelt Katrien Schryvers. Ze verzekert dat de stress bij kinderen en jongeren die in een jeugdrechtbank moeten komen onwaarschijnlijk groot is. Het gaat in het voorstel van decreet en het voorstel van resolutie om de uitzonderlijke gevallen waar er geen perspectief is binnen de drie jaar. Daarbij blijft het mogelijk om een herziening te vragen. Het gaat steeds om een gedwongen plaatsing. De opmerking met betrekking tot vrijwilligheid snijdt geen hout, besluit Katrien Schryvers.

Freya Van den Bossche legt uit dat haar opmerking letterlijk is overgenomen van het Kinderrechtencommissariaat, dat vreest dat het instrument pleegzorgplaatsing door ouders die bereid zijn in te stappen in de vrijwillige pleegzorgplaatsing als dermate bedreigend wordt ervaren dat ze bang zijn van het mogelijke effect van de maatregel op de vrijwillige plaatsing. Ze vrezen dat die minder zal worden gebruikt. Het gaat om dat afgeleide effect.

Het lid begrijpt de argumenten en weet hoe erg de stress is bij de betrokken kinderen. Meer zekerheid kan de kinderen helpen. Tegelijk zag ze ook casussen waarin een ouder die lang niet in beeld was geweest, er opnieuw in slaagt op een goede manier voor een kind zorg te bieden. Ze beseft dat niet elke situatie even voorspelbaar is. Soms zijn ouders jammer genoeg lange tijd afwezig. Toch kunnen ze soms opnieuw goede ouders zijn. Freya Van den Bossche twijfelde lang tussen voor stemmen of onthouding. Ze weet dat het belang van het kind niet altijd even eenvoudig gediend is. Kinderen zelf vertalen de loyaliteit ten aanzien van hun ouders niet zelden in een wens om ooit terug te keren, ook als ze een fantastische pleegzorg hebben of als die natuurlijke ouders het kind naar de gangbare pedagogische normen niet goed hebben behandeld. Er is afweging nodig op vele fronten. Het valt niet eenvoudig om de stelling in te nemen zoals ze dat doet, maar ze begrijpt wat het Kinderrechtencommissariaat bedoelt. Mochten er voldoende garanties zijn dat er een tussentijdse evaluatie plaatsvindt, dat het contact met broers en zussen behouden kan blijven of georganiseerd kan worden, en dat randvoorwaarden meer worden aangescherpt, dan wijzigt Freya Van den Bossche haar houding. Zolang dat niet zo is, houdt ze het liever bij de drie jaar, maar met veel begrip voor de argumenten. Ze begrijpt alleen niet goed waarom men plots met 13 jaar naar voren komt.

Lorin Parys is ingenomen met de eerlijkheid van Freya Van den Bossche over de twijfel waar ze zichzelf mee geconfronteerd weet. In de decreetgeving is ingeschreven dat een jongere die in de jeugdhulp zit op 13 jaar inspraak krijgt over zijn

situatie. De decreetgever gaat ervan uit dat een kind op die leeftijd gehoord moet worden door de jeugdrechter over zijn eigen appreciatie van de situatie waarin het zich bevindt. Op zijn minst moet het de mogelijkheid hebben om zijn eigen wensen te uiten. Of de jeugdrechter daarmee dan moet, kan of mag rekening houden, is een tweede punt. Het gaat erom dat de indieners ook op dat ogenblik die evaluatie willen zien gebeuren samen met het kind. Men hoopt en legt eigenlijk op aan de pleegzorgdiensten en de consulent van de jeugdrechtbank om het kind te betrekken bij zijn situatie zodra het in staat is om daarover enige vorm van reflectie te maken. Het formele moment wordt op 13 jaar gelegd: tot 13 jaar met nog maximum drie keer drie jaar en maximum tot 25 jaar.

Als Freya Van den Bossche haar standpunt wil herzien als er genoeg randvoorwaarden zijn over die 13 jaar, dan kan het lid haar melden dat die er wel degelijk zijn. Ten eerste wordt de jeugdrechter geacht met alle mogelijke informatie rekening te houden. Ten tweede kan de bezoekenregeling altijd worden aangepast. Ten derde is niet geraakt aan het principe dat het te allen tijde mogelijk is om een situatie te herzien wanneer er zich nieuwe feiten voordoen. Dat kan wanneer een ouder ontslagen wordt uit een psychiatrisch ziekenhuis en weer in staat is om een andere zorgtaak voor zijn kind op te nemen. Of een moeder kan na een drugsproblematiek opnieuw bepaalde taken voor haar kind opnemen. Zelfs heel kleine feiten kunnen aanleiding zijn om op eenvoudig verzoek bij de jeugdrechtbank de situatie te laten herzien. De jeugdrechter krijgt alleen een extra instrument om te kiezen voor zekerheid voor het kind en duidelijkheid te scheppen op lange termijn voor situaties waarin dat in het belang van het kind is en de omstandigheden dat garanderen.

Katrien Schryvers sluit zich aan bij de toelichting van Lorin Parys. Het decreet van 29 juni 2012 bepaalt dat de pleegzorgsituatie vanaf 13 jaar op geregelde tijdstippen geëvalueerd wordt. Omdat de jaarlijkse evaluatie tot stress leidt, is die termijn na veel wikken en wegen op drie jaar gebracht. Voor heel specifieke en uitzonderlijke gevallen is er evenwel vraag naar pleegplaatsing tot 13 jaar. Daarom is ook teruggegrepen naar de vroegere regeling en niet zomaar een andere leeftijdsgrens.

De argumenten en standpunten zijn volgens het lid gekend. Iedereen is het ermee eens dat de natuurlijke ouders een belangrijke partner zijn in pleegzorg. Men vindt ook dat pleegzorg als doel heeft tijdelijk een kind in een pleeggezin te laten opgroeien om intussen te werken aan een terugkeer. Pleegzorg heeft niet de bedoeling om een kind uit huis te plaatsen en definitief aan ouders te kennen te geven dat ze in de integrale opvoedingscyclus van hun kinderen niets kunnen betekenen. Het gaat over die uitzonderingsgevallen waarin ouders niet in beeld zijn of waarbij de thematiek zodanig is dat men het een kind niet mag aandoen om een bepaalde periode te moeten leven met de stress over het al dan niet terug moeten. Het betreft dan specifieke situaties waarin bijvoorbeeld ouders het moeilijk hebben om te begrijpen waarom een kind niet bij hen kan verblijven. Tijdens bezoekenregelingen laten ze een kind vaak geloven dat het terug kan. Dat kind weet niet hoe daarmee om te gaan en hoe zich te verhouden tot de pleegzorgers. Dat kind mag niet in de onzekerheid gelaten worden over welke beslissing er over zijn leven zal vallen. Voor die uitzonderlijke gevallen wordt de mogelijkheid van langdurige plaatsing gecreëerd en gaat men terug naar de situatie van voor het decreet van 29 juni 2012.

Freya Van den Bossche vindt de 13 jaar in die zin logisch. Het kind wordt gehoord en dan kan men de zaak anders bekijken. Het lid blijft zitten met twijfel en vrees voor de realiteit, hoewel ze zich inschrijft in de filosofie zoals toegelicht. Ze houdt daarom vast aan de uitdrukkelijke wens dat het een uitzondering blijft en dat de randvoorwaarden worden gedefinieerd. Ze houdt de onthouding in de commissie aan, maar kondigt nog overleg aan met een aantal mensen. Het blijkt geen evidente

keuze en ze kiest nog even voor de veiligheid van de bestaande regeling, maar is mogelijk te overtuigen.

Elke Van den Brandt vindt het een boeiend debat met goede argumenten. Ze hoort een pleidooi voor meer twijfel in de politiek. Stokpaardje in de politiek is dat de feiten er zijn en dat twijfel niet mogelijk is. In een dossier zoals pleegzorg is dat niet zo, gezien de complexiteit van de materie. Men zoekt de beste regeling voor het kind maar niets is zwart of wit. Alles is aan waarden gebonden, vergt aanvoeling en bijsturing. Er is ook steeds maatschappelijke evolutie.

Vanuit Groen is het debat over de 13 jaar al gevoerd. Groen zal zich onthouden op zowel het voorstel van decreet als het voorstel van resolutie. Er zijn voor de fractie nog andere argumenten. De hoorzitting was net als de evaluatie bijzonder waardevol. Er zijn bepaalde elementen in terug te vinden die ook in de voorstellen van decreet en resolutie zijn opgenomen. Er worden derhalve wel stappen vooruit gezet. Maar voor Groen kan er meer. Zij zien graag nog enkele elementen die aan bod kwamen in de hoorzitting mee opgenomen.

In de hoorzitting kwam heel sterk de rol van armoede naar voren. Het werd niet benoemd als iets om rekening mee te houden, maar het is een zeer structureel element in het kader van pleegzorg. Zo moet er ook mee worden omgesprongen, zo luidde het. Dat aspect vindt het lid nergens terug. Het had op zijn minst in het voorstel van resolutie een plaats moeten krijgen. Dat had kunnen leiden tot onderzoek over hoe pleegzorg armoede een plek kan geven. De antwoorden liggen immers niet voor het grijpen.

Een ander punt dat is aangebracht was het koppelen van modules aan scharniermomenten. Het lijkt zinvol om jongeren op scharniermomenten de overgangen te laten maken, zonder leeftijdsgrenzen, maar afhankelijk van de evolutie van elk individueel kind. Die input had men volgens het lid sterker kunnen vertalen.

Er kwamen tevens vragen aan bod over de ondersteuning voor pleeggezinnen, ook in combinatie met andere vormen van zorg. Niet zelden is een combinatie van problematieken een feit en er leven vragen over, zo bleek uit de hoorzitting. Ook over de rol van de participatieraden had men beter moeten nadenken. De omkadering van de verschillende organisaties is van belang. Men moet zowel de matching en screening als de begeleiding van gezinnen kunnen doen. Dat moet garanderen dat er in een periode van veel aanmelders voor kandidaat-pleegouders niet minder begeleiding is. In die zaken verwacht Groen alvast vooruitgang.

Ook de niet-begeleide minderjarigen zijn aan bod gekomen tijdens de besprekingen, maar het lid vindt er niets over terug. Hoe gaat men daarmee om? Ook in het voorstel van decreet verdient die specifieke doelgroep aandacht.

Voorts kwam de algemene houding ten aanzien van pleegzorg ter sprake. Moet men naar meer professionele therapeutische gezinnen of de vrijwilligheid van pleegouders aanhouden? Er waren geen kant-en-klare antwoorden. Er zijn verschillende modellen en pleegzorg moet zichzelf voortdurend heruitvinden. In het voorstel van resolutie leest ze dat er evaluatie moet zijn, bijsturing en aandacht voor de succesfactoren. Elke Van den Brandt denkt dat het zinvol is om met al die insteken iets te doen, en ziet goede elementen. De onthouding van Groen is geen afkeuring van wat voorligt, maar een aanmoediging om nog te versterken. Het lid nodigt uit tot samenwerking ter zake.

Katrien Schryvers erkent dat er tijdens de hoorzitting vanuit diverse hoek input is gekomen. Wat de scharniermomenten en het afhankelijk maken van modules betreft, klonk er ook bij de sprekers vaak twijfel en waren er argumenten in de ene en in de andere zin. Niet elke situatie en elk pleegkind kunnen op dezelfde

manier worden benaderd. Tijdens de hoorzitting heeft het lid zelf de vraag gesteld over de scharniermomenten. De conclusie is dat met die bepaling op 13 jaar met nadien de mogelijkheid om maximaal telkens drie jaar te verlengen, er heel veel vertrouwen aan de jeugdrechter toekomt. Daar moeten de scharniermomenten en het belang ervan individueel beoordeeld worden. Dat is de instantie die oordeelt en beslist over de termijn van plaatsing. Het gaat niet op om binnen pleegzorg zelf die scharniermomenten vast te leggen, bijvoorbeeld op 12 jaar met de overgang naar het secundair onderwijs of op 18 jaar bij de overstap naar het hoger onderwijs. Scharniermomenten verschillen van kind tot kind, en men laat het over aan de wijsheid van de jeugdrechter om daarover te oordelen.

Er zijn in de pleegzorg kwetsbare kinderen en jongeren die met complexe problematieken te maken krijgen. Met wat voorlicht zijn er meer mogelijkheden om te combineren en bijvoorbeeld een jongere in twee pleeggezinnen te laten verblijven. Dat was voordien onmogelijk. Onder het pleegzorgstatuut kan men een kind of jongere tijdens de week in een pleeggezin laten verblijven en tijdens het weekend in een ander pleeggezin, bijvoorbeeld om een pleeggezin in geval van zware complexe problematiek wat te ontlasten. Dat zorgt ervoor dat ze een betere ondersteuning genieten en het ook kunnen volhouden.

Het is juist dat er heel diverse oorzaken aan de basis kunnen liggen van ouders die de zorg voor hun kinderen niet kunnen opnemen. Armoede is een element daarin. Het lijkt vanzelfsprekend dat het natuurlijke gezin begeleiding krijgt bij het aanpakken van die problematiek en hulpverlening waar nodig. Dat gaat ruimer dan alleen maar pleegzorg.

Over de vrijwilligheid of de professionalisering is het gesprek al meermaals gevoerd. In het decreet van 29 juni 2012 is heel uitdrukkelijk en bewust opgenomen dat pleegzorg een vrijwillig engagement blijft, tegen een kostenvergoeding. Sedert 1 september 2017 geldt er een bepaald statuut met rechten en verplichtingen. Het vrijwillige karakter blijft overeind en is voor de indieners elementair.

Lorin Parys begrijpt niet goed waarom *Elke Van den Brandt* en *Groen* niet voor stemmen als er zoveel goede elementen zijn. Hij stelt voor te heroverwegen vooraleer alles voorligt in plenaire zitting.

Elke Van den Brandt is tevreden te horen dat het stemgedrag van *Groen* ertoe doet voor de meerderheid. Ze verzekert dat haar fractie steeds tussen commissie en plenaire nog verder doordenkt. Ongeacht het stemgedrag, mist het lid bepaalde zaken die ze niet als detail kan benoemen. Om preventief te kunnen werken en te vermijden dat kinderen niet in het eigen gezin kunnen blijven, moet onder meer het werken aan armoede veel fundamenteeler worden ingebouwd. Het lid drukt de commissie op het hart dat er veel intensiever moet worden ingezet op die aspecten en op het versterken van gezinnen, en dat niet alleen met Pleegzorg Vlaanderen, maar wel vanuit een sterke Vlaamse Regering die krachtig inzet op kinderarmoede. Dat krijgt men niet in één zin in een voorstel van resolutie. *Elke Van den Brandt* meent dat het een plek moet krijgen als het zo aan bod is gekomen tijdens de hoorzitting. Men kan vragen aan de Vlaamse Regering om er harder op in te zetten.

Het lid volgt de redenering inzake de scharniermomenten en weet dat de antwoorden niet voor het grijpen liggen omdat er veel aanvoelen bij te pas komt. Ze wil niet het principe in twijfel trekken. De scharniermomenten moeten focussen op het feit dat elk kind die op andere punten in zijn leven doormaakt. Dat het vertrouwen aan de jeugdrechters wordt gegeven, is prima maar het Vlaams Parlement kan hun decretaal de opdracht geven om met scharniermomenten aan de slag te gaan. Het lid begrijpt dat ook daar agenda's gelden en ze begrijpt de argumentaties, maar vindt het signaal belangrijk.

Wat betreft de complexe problematieken is het goed dat er met twee gezinnen kan worden gewerkt maar ze ziet meer mogelijkheden. Ze hoopt dat die thematiek met de minister kan worden opengetrokken.

Elke Van den Brandt wil niet de vrijwilligheid in vraag stellen of pleiten om daarvan af te stappen, maar ze legt de vraag voor of er andere vormen van pleegzorg mogelijk en denkbaar zijn. Misschien kan het zelfs in het kader van de vrijwilligheid. Er is het pleeggezin en er komt een debat over opvanghuizen of gezinshuizen. Er zijn ook al initiatieven waar mensen niet als pleeggezin jonge moeders tijdelijk opvangen om hen op weg te helpen. Er zijn vernieuwingen waarmee rekening moet worden gehouden. Dat is niet de reden voor de onthouding van Groen.

Katrien Schryvers hoort graag dat Elke Van den Brandt inziet dat de scharniermomenten voor elk kind anders liggen en niet gefixeerd zijn op leeftijd. Er is heel uitdrukkelijk geopteerd voor maximum tot 13 jaar en er is nadien geen leeftijd opgenomen, maar een maximum voor drie jaar om de rechter de mogelijkheid te geven om rekening te houden met de scharniermomenten. Het is moeilijk om decretaal in te schrijven wat een scharniermoment inhoudt, omdat het voor elk kind anders kan zijn. Het lid onderstreept dat men daarom vertrouwen moet geven aan de jeugdrechtbanken.

Lorin Parys hoort dat Elke Van den Brandt een aantal zaken mist, zoals het aanpakken van armoede. Dat behoort tot het algemeen welzijnswerk dat de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en de coördinerende minister van Armoedebestrijding opnemen. De hele werking van welzijn in dit voorstel van decreet binnenhalen, gaat te breed. Er is wisselwerking nodig tussen de pleegzorgdiensten die ouders, pleegouders en kind begeleiden en de algemene welzijns- en gezondheidsdiensten die op een aantal problematieken moeten inspelen. Het lijkt niet logisch een van die problematieken in het voorstel van decreet in te brengen. Er moet ook voor hem wel aandacht voor zijn.

Elke Van den Brandt refereert aan de uiteenzetting van mevrouw Lieselot De Wilde die tijdens de hoorzitting heeft uitgelegd waarom het niet gaat om louter rekening houden met armoede, maar om structureel aanpakken. Het lid wijst erop dat men met een voorstel van resolutie andere zaken kan doen en aankaarten dan met een voorstel van decreet. Ze vraagt om in dat instrument toch een signaal te geven.

4. Artikelsgewijze bespreking en stemming

Artikel 1

Artikel 1 wordt zonder opmerkingen eenparig met 12 stemmen aangenomen.

Artikelen 2 tot en met 5

De artikelen 2 tot en met 5 worden zonder opmerkingen met 11 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 6

Amendement nr. 1 van Katrien Schryvers, Lorin Parys en Emmily Talpe strekt ertoe in punt 1°, op de eerste regel, de zinsnede "in paragraaf 1, 3°," te vervangen door de zinsnede "in de inleidende bepaling van paragraaf 1, tweede lid, 3°,".

Amendement nr. 2 van Katrien Schryvers, Lorin Parys en Emmily Talpe strekt ertoe in punt 2°, op de eerste regel, de zinsnede "in paragraaf 1, 3°," te vervangen door de zinsnede "in paragraaf 1, tweede lid, 3°,".

Amendement nr. 3 van Katrien Schryvers, Lorin Parys en Emmily Talpe strekt ertoe in de onder punt 3° voorgestelde tekst, op de eerste regel, de zinsnede "d)" te vervangen door de zinsnede "c)".

Katrien Schryvers verduidelijkt dat de drie amendementen de verwijzingen verbeteren.

De amendementen nr. 1, 2 en 3 worden met 11 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Het geamendeerde artikel 6 wordt met 11 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 7

Artikel 7 wordt zonder opmerkingen met 9 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

5. Stemming over het voorstel van decreet

Het geamendeerde voorstel van decreet wordt met 9 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

6. Stemming over het voorstel van resolutie

Het voorstel van resolutie wordt met 9 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Bart VAN MALDEREN,
voorzitter

Freya VAN DEN BOSSCHE,
verslaggever

Gebruikte afkortingen

CAW	centrum algemeen welzijnswerk
FOD	Federale Overheidsdienst
OPZ Geel	Openbaar Psychiatrisch Zorgcentrum Geel
VN	Verenigde Naties

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. In artikel 2 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 1° wordt vervangen door wat volgt:

“1° behandelingspleegzorg: een vorm van pleegzorg waarbij een dienst voor pleegzorg al dan niet in combinatie met een andere typemodule buiten de pleegzorg of met een andere vorm van hulp- en dienstverlening, of in samenwerking met een psychiatrische ziekenhuisdienst voor wat de psychiatrische gezinsverpleging betreft, voorziet in een behandeling voor een pleegkind of pleeggast of voorziet in training en begeleiding van de pleegzorger of van de gezinnen waarvan de ouders of wettelijke vertegenwoordigers van de pleegkinderen of pleeggasten deel uitmaken. Die behandeling of training en begeleiding komt boven op de begeleiding, vermeld in artikel 7, 10°, 11° en 12°, die verstrekt wordt door de dienst voor pleegzorg. Die behandeling of training en begeleiding is duidelijk beschreven en wetenschappelijk onderbouwd, en is specifiek en intensiever dan wat de begeleiding, vermeld in artikel 7, 10°, 11° en 12°, beoogt;”;

2° in punt 7° worden de woorden “een periode van maximaal zes maanden” vervangen door de woorden “een periode van maximaal een jaar”;

3° in punt 8° wordt tussen de woorden “elke meerderjarige” en de woorden “voor wie” de zinsnede “, met uitzondering van de meerderjarigen voor wie tot een voortzetting van de jeugdhulpverlening als vermeld in artikel 18, §3, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp wordt beslist,” ingevoegd;

4° punt 10° wordt vervangen door wat volgt:

“10° pleegkind: een persoon voor wie pleegzorg wordt georganiseerd in het kader van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp;”;

5° punt 11° wordt vervangen door wat volgt:

“11° pleegzorg: zorg waarbij een pleeggezin vrijwillig, onder begeleiding van een dienst voor pleegzorg en tegen een kostenvergoeding, een of meer pleegkinderen en/of pleeggasten opvangt, met behoud van de toepassing van artikel 16, derde lid;”.

Art. 3. In hetzelfde decreet wordt een artikel 13/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 13/1. Binnen de beschikbare begrotingskredieten kan de Vlaamse Regering naast de subsidie, vermeld in artikel 13, aan de vergunde diensten voor pleegzorg of aan de partnerorganisatie een subsidie verlenen om tijdelijke projecten uit te voeren. De Vlaamse Regering kan daarvoor de nadere regels bepalen.

In dit artikel wordt verstaan onder project: bijzondere initiatieven die zich richten tot een specifieke doelgroep of op een bijzondere probleemsituatie.”.

Art. 4. In artikel 14 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in paragraaf 1 worden de woorden "kandidaat-pleegzorger of pleegzorger" telkens vervangen door de woorden "kandidaat-pleeggezin of pleeggezin";
- 2° in paragraaf 2, eerste lid, 3°, worden de woorden "gezin van de kandidaat-pleegzorger of de pleegzorger" vervangen door de woorden "kandidaat-pleeggezin of het pleeggezin";
- 3° in paragraaf 2 worden de woorden "de kandidaat-pleegzorger of de pleegzorger" telkens vervangen door de woorden "het kandidaat-pleeggezin of het pleeggezin";
- 4° in paragraaf 3, eerste lid, worden de woorden "de pleegzorger" vervangen door de woorden "het netwerkpleeggezin";
- 5° in paragraaf 3, tweede lid, worden de woorden "de pleegzorger uit" opgeheven;
- 6° in paragraaf 4 worden de woorden "de pleegzorger" telkens vervangen door de woorden "het pleeggezin";
- 7° in paragraaf 5 worden de woorden "kandidaat-pleegzorger of een pleegzorger" vervangen door de woorden "kandidaat-pleeggezin of een pleeggezin".

Art. 5. In artikel 16 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in het eerste lid wordt het woord "pleegzorgers" telkens vervangen door de woorden "een of meer pleeggezinnen";
- 2° aan het eerste lid wordt een vierde streepje toegevoegd, dat luidt als volgt:
"– het aantal pleeggezinnen die het pleegkind opvangen.";
- 3° in het tweede lid worden de woorden "de pleegzorger uit" opgeheven;
- 4° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:
"Vanaf de dag dat er een verzoekschrift tot adoptie als vermeld in artikel 1231.3 van het Gerechtelijk Wetboek is neergelegd, wordt de betaling van de forfaitaire kostenvergoeding geschorst. Als de adoptie niet doorgaat, wordt de forfaitaire kostenvergoeding met terugwerkende kracht terugbetaald."

Art. 6. In artikel 19 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in de inleidende bepaling van paragraaf 1, tweede lid, 3°, wordt tussen het woord "taken" en de woorden "te vervullen" de zinsnede ", in nauwe samenwerking met de diensten voor pleegzorg," ingevoegd;
- 2° in paragraaf 1, tweede lid, 3°, wordt punt c) vervangen door wat volgt:
"c) registratie van beleidsrelevante parameters;"

3° aan paragraaf 1, tweede lid, worden de volgende zinnen toegevoegd:

“In het geval, vermeld in punt 3°, c), worden de beleidsrelevante parameters jaarlijks vastgelegd in een bijlage bij de convenant. De beleidsrelevante parameters worden bepaald op basis van de jaarlijkse monitoring.”;

4° aan paragraaf 1 wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering kan aan de partnerorganisatie aanvullende taken opleggen.”.

Art. 7. In artikel 48, §1, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp wordt punt 10° vervangen door wat volgt:

“10° een minderjarige toevertrouwen aan een kandidaat-pleegzorger of een pleegzorger als vermeld in artikel 14, §1 of §3, van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg ten hoogste tot aan de leeftijd van dertien jaar, al dan niet met toepassing van artikel 5 van voormeld decreet, en een minderjarige die ouder is dan dertien jaar, toevertrouwen aan een kandidaat-pleegzorger of aan een pleegzorger als vermeld in artikel 14, §1 of §3, van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg voor ten hoogste drie jaar, al dan niet met toepassing van artikel 5 van het voormelde decreet;”.